

Zâna zorilor

A fost ce-a fost: daca n-ar fi fost nici nu s-ar povesti.

A fost odata un împarat, - un împarat mare si puternic; împaratia lui era atât de mare, încât nici nu se stia unde se începe si unde se sfârseste.

Unii ziceau ca ar fi fara de margini. Iar altii spuneau ca tin minte de a fi auzit din batrâni ca s-ar fi batut odinioara împaratul cu vecinii sai din care unii erau si mai mari si mai puternici, iara altii mai mici si mai slabi decât dânsul.

Despre imparatul acesta a fost mers vorba cat e lumea si tara, cum ca cu ochiul cel de-a dreapta tot rade, iara cu cel de-a stanga tot lacrameaza neincetat. In zadar se intreba tara. ca oare ce lucru sa fie acela. ca ochii imparatului nu se pot impaca unul cu altul. Daca mergeau voinicii la imparatul, ca sa-1 intrebe, el zambea a rade si nu le zicea nimic. Asa ramase vrajba dintre ochii imparatului o taina mare despre care nu stia nimeni nimic, afara de imparatul.

Crescusa feciorii imparatului. Ce feciori! Ce feciori! Trei feciori in tara ca trei luceferi pe cer!

Florea, eel mai batran era de un stanjen de inalt, cu niste umeri incat nu 1-ai putea masura cu patru palmi crucis.

Cu totul alta era Costan: mic la statura, indesarat la faptura, cu bratul de barbat, cu pumnul indesarat.

Al treilea si cel mai tanar fecior al imparatului e Petru: inalt, dar subtire, mai mult fata decat fecior. Petru nu face multa vorba: el rade si canta, canta si rade de dimineata pana in seara.

Numai cate odata-l vede omul mai intunecat da cu mana pletele in dreapta si in stanga de pe frunte si atunci ti se pare ca vezi pe un batran din sfatul imparatului.

- Mai Floreo, tu esti acum mare; du-te si intreaba pe taica, pentru ce-i plange lui un ochi, iar altul rade pururea.

Asa zise Petru catre frate-sau Florea intr-o buna dimineata. Dar Florea nu s-a dus: el stia inca de mic ca imparatul se supara, daca-1 intreba cineva de asta treaba.

Tot asa o pati Petru si cu frate-sau Costan.

- Nu cuteaza nici unul; lasa c-oi cuteza eu, zise la urma Petru. Vorba fu zisa; lucrul fu gata. Petru merse ca sa intrebe. Oar-ba-ti fie muma-ta! ce treaba ai tu de aceea?! ii zise imparatul manios, si-i dete o palma pe de-a dreapta si alta pe de-a stanga.

Petru se duse suparat si spuse fratilor sai cum a patit-o cu tatal sau.

De cand a intrebat Petru de treaba ochilor. se parea cum ca ochiul cel din stanga plange mai putin, iara cel de-a dreapta rade mai mult.

Petru isi intari inima si mai merse o data la imparatul. O palma e o palma si doua-s doua!

Gandi si facu.

O pati din nou, cum a mai patit-o.

Ochiul cel din stanga lacrama acum numai din cand in cand, iara cel din dreapta se parea a fi injumt cu zece ani.

- Daca e treaba asa, gandi acum Petru, apoi stiu eu ce-oi face. Atata ma duc atata intreb, atata rabd la palmi. pana ce nu vor rade amandoi ochii.

A zis-o, a si facut-o! Petru nu zicea nimic de doua ori.

- Fatul meu, Petre! zise imparatul, acum mai bland si razand cu amandoi ochii. Eu vad ca tie nu-ti iese grija din cap; ti-oi spune dar treaba cu ochii mei. Vezi,

ochiul acesta rade de bucurie, cand vad ca am asa trei feciori ca voi; iar celalalt plange pentru ca ma tem ca voi nu veti fi in stare sa imparatiti in pace si sa aparati tara de vecinii cei vicleni. Daca-mi veti aduce insa apa de la fantana Zanei Zorilor, ca sa ma spal cu ea pe ochi. imi vor rade amandoi ochii caci voi sti ca am feciori voinici, pe care ma pot razema.

Asa zise imparatul. Petru-si lua palaria de pe prispa si se duse sa spuna fratilor sai ce-a auzit.

Feciorii imparatului se pusera la sfat si gatira lucrul pe scurt, cum se cade intre fratii cei buni.

Florea, ca eel mai batran dintre cei trei, se duse in grajd, ale-se calul cel mai bun si mai frumos puse saua pe el si apoi lua ziua-buna de la casa si masa. "Ma duc, zise catre fratii sai. si daca nu voi veni intr-un an, o luna, o saptamana si o zi cu apa de la fantana Zanei Zorilor sa vii tu Costane dupa mine". Se duse.

Trei zile si trei nopti Florea nu mai statu; calul zbură ca naluca peste munti si peste vai pana ce n-ajunse la marginile imparatiei.

Jur imprejur pe langa imparatie era o prapastie adanca si peste aceasta prapastie o singura punte. La puntea asta mai statu Florea o data: sa priveasca inapoi, apoi sa ia "ziua-buna" de la tara.

Fereasca Dumnezeu si pe sufletul pagan de aceea ce vazu Florea acum, cand era sa plece mai departe. Un balaur! dar balaur cu trei capete, cu niste fete grozave, cu o falca-n cer, cu una in pamant.

Florea nici nu mai astepta, ca balaurul sa-1 scalde in vapaie, ci dete pinteni la cal si se duse ca si cand nici n-ar fi fost aici.

Balaurul suspina o data si pieri fara de urma.

Trecu o saptamana! Florea nu mai veni; trecura doua; de Florea nu se mai auzea nimic. Trecu o luna; Costan incepu a alege intre cai. Cand crapara zorile de un an, o luna o saptamana si o zi, Costan se sui pe cal, isi lua ziua-buna de la frate -sau mai mic. "Sa vii si tu, daca voi pieri si eu" zise si se duse cum s-a fost dus frate-sau.

Balaurul de la punte era acum mai infricosat capetele lui erau mai ingrozitoare si fuga voinicului mai repede.

Nu se mai auzi de amandoi fratii: Petru ramase singur.

- Ma due si eu in urma fratilor mei, zise el Tntr-o zi catre tatal sau.

- Apoi mergi cu Dumnezeu ii zise imparatul. doara vei avea mai mult noroc decat fratii tai.

Si cel mai tanar fecior al imparatului lua dara "ziua-buna" si porni catre marginea imparatiei.

Pe puntea cea mare statea acum un balaur si mai mare si mai grozav, cu falcile si mai infricosate si mai deschise. Balaurul avea acum nu trei ci sapte capete.

Petru statu in loc cand vazu dihania asta infricosata. "Feri din cale!" striga apoi. Balaurul nu feri. Petru mai striga o data si mca de a treia oara; dupa aceea se repezi la el cu sabia scoasa.

Indata i se intuneca cerul de nu vazu alta decat foc! Foc in dreapta, foc in stanga, foc pe dinainte foc pe dinapoi. Balaurul arunca la foc din toate sapte capetele.

Calul incepu a horcani si a se arunca in doua picioare incat voinicul nu putea sa lupte cu sabia. "Stai! c-asa nu-i bine!" zise el si se cobori de pe cal. In mana stanga calul, in mana dreapta sabia.

Nici asa nu merse: Fat-Frumos nu vedea alta decat foc si vapaie.

- Acasa dupa alt cal mai bun! Petru zise incaleca si se duse ca iarasi sa vina.

Cand sosi acasa. il astepta laptatoarea sa baba Birsă in poarta curtii.

- Hei fatul meu Petre! am stiut cum ca iara ai sii vii fiind-ca n-ai plecat bine.

- Cum sa fi plecat dara? intreba Petru pe jumătate suparat, pe jumătate trist.

- Vezi, dragul meu Petre incepu a-1 invata acum baba tu nu vei putea merge la fantana Zanei Zorilor decat daca vei caiari pe calul pe care a calarit tata-tau. imparatul in tineretea sa; mergi, intreaba unde si care e calul acela. Dupa aceea incalca si te du.

Petru multumi de invatatura si apoi se dusc, ca sa intrebe de treabacalului.

- Neagra-ti fie lumina! se rasti acum imparatul. Cine te-a invatat ca sa ma intrebi tu pe mine asa? Cu de-a buna sama vraji-toarea cea de Birsă. Ai tu minte? Au trecut cincizeci de ani de cand am fost eu june: cine stie pe unde au putrezeit oasele murgului meu de atunci?! In podul grajdului imi pare, cum ca mai e o eura din frau. Atata am si mai mult nimic din cal.

Petru icni suparat si spuse babei, "cum si ce".

- Asteapta numai - striga baba razand de bucurie. Daca sta lucrul asa, apoi sta bine. Du-te si ada bucata din frau. Doara voi sti eu face un lucru cu cale din ea.

Podul era plin de fraie de sele si de curele. Petru alege cele mai roase, mai rugmite si mai neingrijite si le duse babei, ca sa faca precum a fost zis. Baba lua franele le afuma cu fum de tamaie, zise peste ele o zicala din cuvinte maruntele si grai dupa aceea catre Petru:

- la franele si da cu ele de poarta casei.

Petru facu precum i se zise ca sa faca.

Vraja babei a fost buna. Abia dete Petru cu franele de poarta se si intampla... nu stiu cum... un lucru inaintea caruia Petru stete uimit... Un cal statea inaintea lui decat care lumea n-a vazut mai frumos! Cu o sa plina de aur si pietre scumpe cu niste fraie, la care sa nu privesti ca-ti pier lumina ochilor.

Frumos cal frumoasa sa si frumoasc fraie pentru Fat-Frumos.

- Sari voinice in spatele Murgului striga baba facand cruce peste cal si calaret: mai zise apoi o zicala de cateva cuvinte si intra in casa.

Dupa ce Petru sari pe cal simtea cum ca de trei ori este mai puternic la brat si de atatea ori mai pietros la inima.

- Sa te tii bine stapane, c-avem cale lunga si trebuie sa mer-gem iute.

Asa zise Murgul; dar si-a aflat voinicul... Se dusera... se dusera, zburara - cum nu s-a dus si nici n-a zburat cal si voinic inainte de aceea.

Pe punte statea acum un balaur cum n-a mai stat, un balaur cu douasprezece capete, grozave, mai pline de vampaie!... Hei! dar si-a aflat voinicul. Petru nu se inspaimanta ci incepu a se sufleca la maneci si a scuipa in palme: "Feri din cale!" Balaurul incepu a scuipa la foc.

Petru nu mai facu dara multa vorba ci scoase sabia si se grabi sa se repeada spre punte.

- Stai! astampara-te stapane!, grai acum Murgul, "fa cum zic: intepeneste-te cu pintenii la mine in brau, scoate sabia si stai gata, ca avem sa sarim peste punte si balaur. Cand vei vedea apoi ca suntem tocmai pe deasupra balaurului, taie capul eel mai mare, sterge cu maneca sabia de sange si o baga in teaca, ca sa fii gata pe cand ajungem la pamant".

Petru stranse din pinteni, scoase sabia taie capul, sterse sangele, baga fierul in teaca si fu gata pe cand simti pamantul sub picioarele calului.

Asa trecura puntea.

- Sa mergem mai departe, incepu Petru vorba dupa ce mai privi o data indarat la tara sa.

- Sa mergem! ii raspunse Murgul. Numai spune-mi acum stapane cum sa

mergem? Sa mergem ca vantul? Sa mergem ca gandul? Sa mergem ca dorul? Sau sa mergem chiar ca blestemul?...

Petru privi inainte si nu vazu alta decat cer si pamant... un pustiu la a carui vedere i se ridicara perii in varful capului.

- Sa mergem tot una dupa alta, nici prea tare sa nu ne obo-srm. nici peste masura sa nu ne intarziem. Zise... apoi mersera... o zi ca vantul, unaca gandul, una ca dorul si una ca blestemul. Pana ce n-ajunsera, in crapatul zorilor zilei a patra la marginile pustului.

- Stai acum!... Da in pasi!... Sa vad ce n-am mai vazut, striga Petru stergandu-se la ochi ca omul care se trezeste din somn. sau ca acela care vede ceva si-i pare ca numai ii pare... Naintea lui Petru se intindea o padure de arama... cu copaci, pomi si poame de arama, cu frunze de arama cu tufisuri iarba si flori care de care mai frumoase tot de arama...

Petru statu si privi cum priveste adica omul, care vede ce n-a mai vazut si despre ce n-a mai auzit.

Intra in padure.

Florile de pe marginile caili incepura a se lauda si a indemna pe Petru ca sa le rupa si sa-si faca cununa din ele...

- Ia-ma pe mine, ca eu-s mai frumoasa si dau putere celui ce ma rupe zicea una

- Ba ia-ma pe mine, ca cine ma pune in palarie pe acela-l iubeste cea mai frumoasa nevasta din lume zicea alta... si iarasi se misca alta... si alta... care de care mai frumoasa si mai dulce la vorba, pana ce n-ademenira pe Petru ca sa le rupa.

Murgul sari in lat-uri cand vazu ca stapanul sau pleaca dupa flori. .

- Pentru ce nu ramai in pace?! zise Petru cam cu rastita.

- Nu rupe. ca nu e bine sa rupi! zise Murgul sfatos.

- Pentru ce sa nu fie bine?

- Pe florile acestea zace blestemul: cine rupe din ele acela are sa se lupte cu Valva padurii!

- Ce valva?!

- Acum da-mi pace! Ascuta de mine: priveste la flori; nu rupe insa din ele, ci ramai in pace. Asa zise calul, si mersera in pasi mai departe.

Petru o stia din patite cum ca e bine s-asculte de Murgul; isi rupse dar gandul de la flori. In zadar insa! Daca se pune odata necazul pe capul cuiva nu scapa de s-ar si feri din toate puterile... Florile tot i se imbiau si el tot intr-una slabea din inima:

- Fie ce e dat sa.fie! zise Petru de la o vreme. Barem voi vedea si Valva padurilor. Sa vad ce e? Cu cine am de lucru? Daca-mi va 11 ursita sa mor de ea. voi muri si as.a; daca nu... apoi scap... sa fie o suta si-o mie de iele! Se pusc la rupt de flori...

- N-ai facut bine! zise acum Murgul plin de grija. Daca ai facut-o ,insa e facuta! te incinge acuma si fii gala de lupta. ca acus, vine Valva!

Abia rosti Murgul vorba. abia fu Petru gata cu cununa... pana ce si inccpu un vant usor din toate partile .. Din vant se facu vifor... Viforul crescua... crescua pana ce nu se vazu alta decat intunec si noapte... si iara numai noapte si intunec... Lui Petru ii parea, cum ca a luat cineva lumea in spate si a incarcat-o la fuga cu ea asa se cutremura pamantul sub el.

- Frica ti-e? intreba murgul scuturand din coama.

- Ba! raspunse Petru intarindu-se pe inima, desi spatele incepu a-i furnica. Daca e acuma asa, asa apoi fie cum e!

- Nici nu-ti fie frica! Incepu a-l indemna Murgul la fraul de la mine din cap si umbla ca sa "nfrani Valva cu el.

Alta nu mai zise caci Petru nici nu avu timp sa desfrane cum se cade pana ce si ajunse Valva la ei...

Petru nu putea privi la ea.... asa era de grozava si de infricosata.

Cap n-are... dar nici fara cap nu e...

Prin aer nu zboara... dar nici pe pamant nu umbla... Are coama ca si calul, coame ca cerbul fata ca ursul ochii ca dihorul si trupul e de toate... numai de fiinta nu... Asa era Valva cand sc repezi catre Petru.

Petru se sprijini in fere, se ridica in picioarc si incepu a lucra cand cu sabia, cand cu bratul. iar sudorie mergeau dupa el ca paraul.

Trecu o zi si o noapte; lupta nu mai ajunse la capat.

- Stai... Sa ne mai intarim o leaca! zise Valva rasufland cu greu.

Fat-Frumos lasa spada in jos.

- Nu sta! striga murgul cu grabita.

Petru iarasi incepu a lucra din toate puterile.

Valva rancheza acuma o data ca si calul... apoi urla ca lupul.... si se repezi din nou la Petru. Lupta mai curse o zi si o noapte si mai infricosata ca pana acuma. Petru simtea cum ca se mai poate misca de obosit ce era.

- Stai. acuma. ca vad ca am cu om dc lucru! Stai zise Valva si de-a doua oara. Stai! Sa ne impacam.

Petru se lupta mai departe desi abia mai putea rasufla.

- Nu sta! vorbi Murgul.

Dar nici Valva nu se mai repezi ca pana acuma ci incepu a se purta mai cu cale si treaba. cum se poarta adica toate. cand nu mai simt putere in sine.

Asa curse lupta pana-n zonle de-a treia zi. Cand-incepura zorile a crepeti. Petru facu ce facu, destul ca arunca fraul in capul Valvei obosite... Deodata se facu din Valva un cal, cel mai frumos din lume.

- Dulce-ti fie viata, ca ma scapasi de la robie! zise acuma Valva prefacuta in cal si incepu a se dezmiarda cu Murgul.

Mai in urma intelese Petru din vorba si cuvânt cum ca Valva nu fusese alta decat un frate al Murgului, pe care l-a blestemat Sfanta Miercure inainte de asta, cu atatea si atatea sute de ani.

Petru lega Valva de calul sau se sui pe ea si se puse din nou pe cale... Cum a mers? Nici nu e nevoie sa spun. Repede a mers... pana ce n-a iesit din padurea cea de arama.

- Stati pe loc! Dati in pasi sa vad ce n-am vazut! zise Petru mai odata cand iesira din padurea cea de arama. Inaintea lui se intindea acuma o padure inca mai minunata decat cea de arama, cu tufis mai stralucitor cu flori mai frumoase si mai ademenitoare - el intra in padurea de argint.

Florile incepura a vorbi inca mai dulce mai indemnator decat cele din padurea de arama.

- Sa nu mai rupi din flori zise Valva cea legata de Murgul, caci frate-meu e de sapte ori mai puternic decat mine.

Nu se opri insa Fat-Frumos cel fara de frica! Abia trecu una doua, pana ce Petru si incepu a rupe flori si a le impleti in cununa.

Se facu vifor mai turbat noapte mai neagra, pamantul se cutremura mai tare decat in padurea de arama; Valva padurii de argint se repezi la Petru c-o grozavie de sapte ori mai mare decat cum a fost in padurea de arama. Nici el nu fu insa lenes! Lupta mai curse o data trei zile si trei nopti; si-n crepetul zorilor zilei a patra, Petru

infrana si pe a doua Valva.

- Dulce-ti fie fericirea, ca m-ai scos de la robie! zise si asta-data Valva, apoi se intinsera la cale cum s-au mai intins si pana acum.

- Ho, stati pe loc!... Dati in pasi!... Sa vad, ce n-am mai vazut inca, striga calaretul acum de a treia oara, puse dupa aceea palma pe ochi, fiindca se temea ca-i va pieri lumina de razele ce veneau din padurea cea de aur.

El mai vazuse lucruri minunate, dar despre asa ceva nici nu a visat pana acum.

- Sa stam pe loc! Ca nu e bine, strigara caii deodata.

- Pentru ce sa nu fie bine? intreba Petru.

- Tu iarasi ai sa rupi din flori. Stiu ca nu te va rabda firea! Si fratele nostru eel mai tanar e de saptezeci si sapte de ori mai puternic si mai grozav decat noi toti trei laolalta. Sa inconjuram dar padurea! Asa vorbi Murgul.

- Ba nu! raspunse Petru sa mergem! Sa le vedem pe toate daca am vazut ceva. N-aveti frica nici eu n-am!

Nu e nevoie sa spun, cum ca Petru iarasi a facut facut-o... Doamne! dar cum sa nu o faca.

Abia impletita cununa, pana ce si incepu sa fie ceva cum n-a mai fost... Acuma nu era mai mult vifor, nu mai mult intunecos; pamantul nu se cutremura mai mult. Se facea nu stiu ce si nu stiu cum... destul ca lui Petru ii parea c-a intrat cineva in miezul lumii si a inceput s-o intoarca pe dos. Grozav era ce era si infricosat... si... sa fereasca Dumnezeu!...

- Vezi asa! zise Murgul separat, daca n-ai putut ramanea in pace.

Petru vazu ca nu mai vede nimic, incepu a simti ca nu mai simte nimic si dete a pricepe ca nu mai are ce sa priceapa; tacu dara si nu zise nimic ci se incinse si se facu gata de lupta. Vie acum Valva! striga dupa aceea. Sau mor sau ii pun fraul in cap!

Abia zise vorba pana ce si vazu apropiindu-se catre dansul... o negura deasa venea catre Petru. Asa era de deasa negura asta, incat Petru nici pe sine insusi nu se putea vedea in ea.

- Ce e asta?! striga el cam inspaimantat cand incepu a simti ca-1 doare din toate partile. Se inspaimanta insa si mai tare, cand vazu ca nici el singur nu-si aude vorba in negura cea deasa. Incepu dar a da cu sabia in dreapta si in stanga pe dinainte si pe dindarat a da din toate partile si din toate puterile care le mai avea... cum face adica omul, care vede ca acum nu e bine. Asa lucra el o zi si o noapte fara sa vada alta decat negru inaintea ochilor sai, fara sa auda alta decat cursul sudorilor sale de pe trupurile cailor.. De la o vreme chiar si incepu a crede ca nici nu mai traieste, ci a murit acum de mult.

Deodata incepu a se desface negura... In zorile zilei a doua, negura se resfira de tot, si pe cand se ridica soarele pe cer, inaintea ochilor lui Petru era lumina ca lumina.

Lui ii paru acum ca se nascuse din nou.

Valva? peri ca-n palma.

- Rasufla acum o data, ca iara va sa inceapa lupta din nou! zise Murgul.

- Ce-a fost asta? intreba Petru.

- Valva, raspunse Murgul, Valva a fost prefacuta in negura... Rasufla numai ca iarasi vine!

Nici n-a zis-o bine Murgul asta nici n-avu Petru vreme ca sa rasufle pana ce si vazu ca vede ceva venind deoparte, ceva despre ce nu stia ce e... o apa, insa nu e ca apa ca-ti pare ca nu curge pe pamant ci zboara cumva sau ce face... destul ca

urme nu are si pe sus nu zboara... Asa ceva ce nu e!...

- Vai! striga Petru.

- Tine-te si da nu sta! zise Murgul..., si nu mai zise dupa aceea nimica ca-i astupa apa gura.

Lupta se incepu din nou... Petru dadu o zi si o noapte necurmat fara ca sa fi stiut in ce si se lupta fara sa stie cu cine... Cand se apropiara zorile zilei a doua. incepu a simti cum ca slabeste din picioare.

- Acuma pier! striga cam suparat; insa pentru aceea incepu a-si intari inima si a da inca mai tapan... Soarele rasari pe cer apa pieri fara sa se stie cum si cand.

- Rasufla! grai Murgul rasufla ca n-ai multa vreme Valva vine pe loc!

Petru nu mai zise nimic, ca nici nu stia saracul de el ce sa mai faca de obosit ce era. Se aseza dara mai bine in sa, stranse mai bine de sabie si astepta asa gatit, ca sa ajunga ce vedea ca vine...

Asa cum nu stiu cum ca si cand se viseaza omul, ca vedea ceva ce n-are ce are si are ce n-are asa li pare a lui Petru ca ar fi Valva acum. O! Doamne! O! Doamne! Cum poate fi Valva padurii de aur cand s-a dus de doua ori cu rusine?!... Zbura pe picioare si umbla pe aripi.... era cu capul dinapoi si cu coada dinainte cu ochii in piept si cu pieptul in frunte... si cum mai era inca - numai Dumnezeu ar sti s-o spuna!

Pe Petru il trecura fiorii o data din sus in jos, o data din jos in sus o data crucis, si o data curmezis; dupa aceea intari inima si incepu a lucra cum a mai lucrat si... n-a mai lucrat.

Trecu ziua. Petru incepu a slabi din puteri. Trecu amurgul serii; lui Petru incepura a i se impaienjeni ochii. Cand ajunse la miezul noptii, Petru simti cum ca nu e mai mult calare. Niei el singur nu stia cum si cand a ajuns la pamant; destul ca nu mai era pe cal. Cand incepu a se dezveli ziua din noapte. Petru nu mai putea sta in picioare ci se lasa in genunchi.

- Nu te lasa; mai tine-o inca oleaca! striga Murgul cand vazu ca slabesc puterile stapanului sau.

Petru se sterse cu maneca camasii de sudori. Isi incorda toate puterile si se ridica inca o data in picioare.

- Loveste acuma Valva cu fraul peste bot! zise Murgul.

Petru facu precum ii zise.

Valva rancheza o data ca armasarul incat lui Petru ii parea c-o sa asurzeasca, apoi sari la Petru, desi abia se misca si ea de obosita ce era.

Lupta nu mai curse mult. Petru facu ce facu si puse fraul si la asta Valva pe cap...

Pe cand se facea ziua cum se cade Fat-Frumos calarea pe al patrulea cal.

- Frumoasa-ti fie nevasta, ca m-ai scos de la robie! zise Valva.

Plecara se dusera si pe cand se invaluia ziua cu noaptea ajunsera spre marginea padurii de aur.

Cum mergeau asa pe cale lui Petru incepu a i se uri si ca sa faca si el ceva, dete a privi la cununile cele frumoase.

- Ce sa fac cu trei cununi? incepu a vorbi asa singur. Destul imi fie una. Tiu pe cea mai frumoasa. Arunca dar cea de arama apoi cea de argint si tinu numai pe cea de aur la sine.

- Stai! zise Murgul. Nu arunca cununile. Descaleca si le ridica ca-ti vor prinde inca bine.

Petru facu precum i se zise si merse mai departe.

Cand era soarele de-o palma de la pamant asa de catre seara cand incep

musculitele a se aduna calaretul nostru ajunse chiar la marginea padurii. Naintea lui se intindea un pustiu mare... mare... cat vedeai cu ochii nu vedeai nimic pe el.

Caii se oprira in loc.

- Ce e? intreba Petru.

- Nu e bine! raspunse Murgul.

- Pentru ce sa nu fie bine?!

- Intram in imparatia Sfintei Miercuri. Cat vom merge prin ea, nu vom da de alta decat de frig si iarasi de frig. Pe marginile caii vor fi focuri din focuri si eu ma tem ca tu vei merge sa te incalzești.

- Si pentru ce sa nu ma incalzesc?

- Nu e bine sa te incalzești! raspunse Murgul cu grija.

- Intra! grai Petru fara frica daca trebuie, voi sti rabda la frig.

Pe cat Petru intra mai adanc in imparatia Sfintei Miercuri pe atata simtea mai tare, ca nu e bine cum e. La tot pasul era mai frig, mai ger... Dar frig si ger incat ingheta maduva in oase... Dar nici Petru nu era facut de picioroange! Voinic a fost la lupta, voinic ramase si la rabdare.

Pe marginea caii tot foc din foc si langa focuri tot oameni din oameni care chemau pe Petru la sine, care de care cu vorbe mai frumoase si mai ademenitoare. Lui Petru incepu a i se ingheta rasuflarea din gura, dar el nu se lasa, ci inasa porunci Murgului ca sa mearga la pas.

Cata vreme a rabdat voinicul nostru la ger si frig, nici nu se poate spune, caci fiecare stie cum ca in imparatia Sfintei Miercuri nu e frig... numai iac-asa, ci frig, frig..., incat ingheata si vitelul in vaca.... incat crapa si stancile de ger ce e...

Asa zau e acolo! Dar nici Petru n-a crescut fara necaz... scrasnea din dinti si nimic mai mult, desi a fost intepenit, incat nici nu mai putea clipi.

Asa ajunsera la Sfanta Miercuri.

Petru cobori de pe cal. arunca fraul in capul Murgului si intra in coliba Sfintei Miercuri.

- Buna ziua, Maica!

- Multumim, voinic friguros!

Petru rase o data dar nu raspunse nimic.

- Voinic ai fost, ii zise acum Sfanta Miercuri batandu-l pe umeri. Acuma sa-ti dau castigul. Se duse dupa aceea deschise un serin ferecat si scoase din el o cutie mica iaca, zise mai de-parte, cutia e data din batrani ca sa nu o poarte decat acela care a trecut prin imparatia frigului. Nati-o si poarta grija de ea ca-ti

va prinde inca bine. Cand o deschizi, iti vine veste de unde tu numai vrei si stire adevarata din tara ta.

Petru multami de vorba si de dar si se sui pe cal si ponii mai departe.

Dupa ce se departa de o azvarlita buna, deschise cutia cea vrajita.

- Ce e porunca? intreba nu stiu ce din cutie.

- Veste imi ada de la taica porunci Petru cam cu frica.

- sade la sfat cu batranii! raspunse cutia.

- Merge-i bine?

- Zau aci cam rau, ca-i suparat!

- Cine il supara? intreba Petru acum mai aspru.

- Fratii tai Costan si Florea! raspunse iarasi din cutie. Pe cum imi pare mie imparatia de la el si batranul zice ca n-ar fi vrednici de ea".

- Mergi Murgule, ca nu e vreme de pierdut! striga acum Petru. Inchise dupa aceea cutia si o baga in traista.

Se dusera cum se ducea naluca, cum umbla vantoasele si gonesc in miezul noptii pricolicii. Cat au mers asa nici nu se poate spune... Au mers mult... foarte mult!

- Stai! sa-ti mai dau un sfat! zise Murgul intr-un tarziu.

- S-auzim! grai Petru.

- Ai avut necaz cu frigul. acum ai sa dai de o caldura cum n-a mai fost. Sa ramai voinic! Sa nu te tragi la racoare ca nu e bine.

- Mergi! raspunse Petru. Nu-ti fie frica, daca n-am inghetat nici nu ma voi topi.

Hm! aici era o caldura incat se topeste si maduva in oase... Caldura adeca cum nu poate fi decat in imparatia Sfintei Joi.

Pe cat mergeau mai departe. cu atat caldura era mai mare... De la o vreme incepura a se topi chiar si potcoavele de la Murgul de pe copite. Hei! dar nici Petru nu se lasa! ii curgeau sudorile vale, el se stergea cu maneca si mana in goana mai departe.

De cald ar mai fi fost cum ar, fi fost era insa si un alt lucru care pe Petru il supara inca mai tare. Pe langa cale tot cate la o azvarlitura buna de departe una de alta erau niste vai racoroase cu niste izvoare reci si astampatoare. Cand Petru privea la ele, simtea ca i-a secat inima si i s-a uscat limba in gura de sete ce-i era.

Pe langa izvoare erau tot crini, viorele si trandafiri, prin iarba cea molcuta si pe ele odihnau niste fete, frumoase, doamne!... incat nici nu pot fi mai frumoase.

Lui Petru ii venea sa inchida ochii. ca sa nici nu mai vada asa lucruri ademenitoare.

- Vino, voinice, la racoare! Vino! Stai de vorba! il chemau fetitele.

Petru dadea din cap si nici nu zicea nimic, ca i s-a oprit si graiul.

Mult au mers asa, foarte mult!...

Deodata simtira ca incepe caldura a se mai stampara. Din departe, pe un deal se vedea o coliba; aici locuia Sfanta Joi.

Petru trase spre ea.

Cand erau sa ajunga la coliba, Sfanta Joi le iese in cale si-i zise "ziua buna" lui Petru.

Petru ii multumi... precum e acum datina la oameni cu cinste si naraveala, prinsera dupa aceea vorba... cum prind adica oamenii ce nu s-au mai vazut inca. Petru spuse veste de la Sfanta Miercuri, vorbi despre patimile sale si despre calea in care a pornit si lua ziua buna, ca zau! el nu prea avea vreme de pierdut... Hm! cine stie cat mai avea sa mearga pana la Zana Zorilor!"

- Mai stai oleaca! grai Sfanta Joie, sa-ti mai zic o vorba. Acum intri in imparatia Santei Vineri: sa treci si pe la ea si sa-i spui "sanatate si voie buna" de la mine. Cand vei merge apoi catre casa, sa vii iarasi pe la mine, ca am sa-ti dau ceva, care iti va prinde bine.

Petru multami de vorba si de toate, pleca dupa aceea mai departe.

Abia mersera cam asa cat tine o pipa de tutun pana ce si ajunsera intr-o tara noua.

Aci nu era cald. dar nici nu era frig ci... asa cumva intre ele... cum e coala primavara, cand incep a se intarca mieii. Petru incepu acum a rasufla mai stamparare. Era insa un pustiu... numai nisip si scai. Oare ce sa fie aceea? intreba Petru dand cu ochii de asa ceva ca si o casa insa departe... foarte departe!... tocmai pana unde ajung ochii lui peste pustiul cel gol.

- Aceea e casa Sfintei Vineri raspunse Murgul. Daca mergem bine poate ajungem inca pana ce se intuneca deplin.

Asa si fu... Noaptea se facu noapte. Fat-Frumos se apropie cu incetul de casa

cea departata.

Peste pustiu se vedeau o multime de naluci ce se goneau pe din dreapta din stanga, pe dinaintea si pe dindosul lui Petru.

- Sa n-ai nici o frica! zise Murgul. Aceste sunt fetele vantoaselor... Se joaca prin aer asteptand sa vina si varcolacii. Asa ajunsera pana la casa Sfintei Vineri.

- Cobori acuma si intra in casa! zise Murgul. Petru voi sa faca ce i se zise.

- Stai nu fi asa grabit vorbi Murgul mai departe. Sa te invat mai nainte ce si curn sa faci. La Sfanta Vineri nu poti intra, ca e pazita jur imprejur de Vantoase.

- Ce sa fac dara?

- la cununa cea de arama si te du cu ea vezi colo departe pe colina ceea. Cand vei fi acolo incepe a striga: Vai. cc fete frumoase! ce ingeri! ce suflete de zana! Dupa aceea ridica cununa in sus si zi: Daca as sti ca ar primi careva cununa asta de la mine!... daca as sti! si arunca cununa.

- Si pentru ce sa fac asa?, intreba Petru... cum intreaba adica omul, care vrea sa stie ca pentru ce face.

- Taci, du-te si fa! zise Murgul pe scurt si Petru nu mai lungi vorba ci facu precum i se zise.

Abia arunca Petru cununa cand se si ingramadira Vantoasele peste ea si incepura a se bate, ca sa o aiba care de care.

Petru o lua acuma catre casa.

- Stai striga Murgul inca o data. Inca nu ti le-am spus pe toate. la cununa cea de argint apoi te du si bate la fereastră Sfintei Vineri... Daca te intreaba baba, cine e? tu sa zici ca ai ratacit prin pustiu. Ea te va mana indarat. Tu sa nu te misti ci sa zici: Ba zau! eu nu voi merge, ca de cand am fost mic tot am auzit de frumusetea Sfintei Vineri si nu mi-am facut opinci de otel cu curele de vitel, nu am venit de noua ani si noua luni nu m-am luptat pentru cununa asta de argint. care voiesc sa i-o dau ei, nu le-am facut si patit toate astea pentru ca sa merg inapoi cand voi ajunge la ea... Asa sa faci si asa sa zici; de aici incolo grija ta sa fie.

Petru nu mai facu vorba, ci porni spre casa.

Cum era asa de noapte. Petru nici nu vedea casa Sfmtei Vineri, ci merse numai pe razele luminii ce strabateau din fereastră pana la el. Ajungand la casa, niste caini incepura a latra, cand simti ceva strain prin apropiere.

- Cine se mananca cu caini? amara i-ar fi viata! striga Sfanta Vineri manioasa cum se cade.

- Eu sunt Sfinta Vineri, eu! zise Petru rasufland o data cu greu, ca omul care ar vrea sa faca ce face. Am ratacit prin pustiu si n-am unde sa dorm peste noapte. Aici tacu nu cuteza sa zica mai mult.

- Unde ti-ai lasat calul?, intreba Sfanta Vineri cam aspru Petru sta in chibzuri nu stia sa minta ori sa vorbeasca vorba dreapta. Nu raspunse nimic.

- Mergi cu Dumnezeu, fatul meu! Eu n-am loc sa-ti dau, zise Sfanta Vineri si se retrase de la fereastră.

Petru zise acuma ce i-a fost zis Murgul sa zica.

Abia-si sfarsi Petru zicala pana ce si vazu, cum ca Sfanta Vineri deschise fereastră vorbind catre el cu vorba dulce si blanda:

- Sa vad cununa fatule! Petru-i intinse cununa.

- Vino in casa! zise Sfanta Vineri, nu te teme de caini, ca ei inteleg vointa mea.

Asa si facu... Cainii incepura a misca din coada mergand in urma lui Petru, cum merg dupa om cand vine seara de la tarina.

Petru zise "buna seara", cand intra in casa, isi puse palaria pe varful cuptorului si se aseza pe pomnol dupa ce i se zise sa sada.

Acuma se vorbi... iaca despre lucruri de toate zilele despre lume, despre rautatea oamenilor si despre alte lucruri ca astea... fara nici o treaba si pret... Precum se vedea, Sfanta Vineri era foarte suparata pe oameni; iar Petru-i dadea in toate dreptate, cum se cade adica omului care sade la masa altuia.

Doamne! dar si batrana era baba asta!

Eu nu stiu de ce privea junele de Petru asa de-a-deochiul la ea. Doara voia sa-i numere creturile din fata?!

Poate!... Ar fi trebuit insa, ca sa se nasca de sapte ori cat un om intr-o viata pentru ca sa poata ajunge la capat cu numaratul...

Sfintei Vineri ii radea inima de bucurie, cand vedea cum ca Petru se pierde cu totul in privirea ei.

Cand nu era inca ce este, incepu Sfanta Vineri vorba cand lumea inca nu era lume, atunci m-am nascut eu, si eram atat de frumoasa ca copila, incat parintii mei au lasat sa fie lume, ca sa fie cine sa se minuneze de frumusetea mea... Cand s-a facut apoi lumea, eu eram fata mare, si de minunat ce s-a minunat de frumusetea mea, lumea m-a deochiat... De atunci se face pe toata suta de ani cate o creatura pe fruntea mea... si acuma-s batrana. Sfanta Vineri nu mai putu vorbi mai departe despre aceasta de trista si de suparata, ci vorbind mai departe, ii spuse apoi lui Petru, cum ca tata-sau era odata imparat mare si puternic, si nas-candu-se vrajba intre el si Zana Zorilor, care imparateste in tara vecina, fusese batjocorit, cum nu se cade, de catre vicleana de vecina. Incepu apoi a vorbi cate rele toate despre Zana Zorilor... Petru ce sa mai faca si el? Ascuta si el. Daca mai zicea si el cateodata: Asa e zau aici! Ce alta se poate face?

- Dar sa-ti dau un lucru, daca esti voinic si vrei sa mi-l faci grai Sfanta Vineri cam pe cand incepura a fi somnoroși. Este la Zana Zorilor o fantana. Cine bea din apa ei, acela infloresce ca trandafirul si ca viorelele. Sa-mi aduci un ulcior din aceasta apa... Lucrul e greu! Ce e drept e drept! Imparatia Zanei Zorilor e pazita de fel de fel de fiare si zmei ingrozitori. Sa-ti spun insa ceva si sa-ti dau un lucru.

Dupa ce vorbi asa Sfanta Vineri se duse la un scrin ferecat din toate partile si scoase din el un fluieras mic micut. Vezi tu fluierasul ista? grai catre Petru, mi l-a dat un mos batran inca de cand eram tanara. Cine aude sunetul acestuia acela adoarme... doarme... pana ce nu-l mai aude. Tu sa iei fluierasul si sa tot canti din el cat vei fi in Imparatia Zanei Zorilor. Nimeni nu te va atinge caci toata lumea va dormi.

Petru spuse acuma in ce cale a pornit si ce treaba cearca. Sfanta Vineri se bucura si mai tare. N-au mai stat mult de vorba... Dar cum sa si stea cand a fost trecut acuma miezul noptii bine, binisor.

Petru lua "noapte buna", baga fluierasul in teaca si se sui in podul casei, ca sa mai doarma si el de la o vreme. Pe cand se revarsau zorile, Petru era in picioare; luceafarul boului nici nu s-a fost ridicat bine pe cer, pana cand el s-a si fost sculat... Lua un troc mare, il umplu de jaratec si se duse ca sa hraneasca caii. Dupa ce Murgul manca cate de trei ori trei, iara ceilalti cai cate trei trocuri pline de jar. Petru trase la fantana adapa si se facu gata de cale. Stai! striga Sfanta Vineri de la fereastră. Mai am sa-ti zic o vorba! Sa-ti mai dau un sfat...

Petru s-apropie de fereastră.

- Lasa un cal aici si pleaca numai cu trei. Mergi apoi incet pana ce vei ajunge la Imparatia Zorilor. Aici descaleca si intra pe jos... Cand vei veni apoi indarat, asa sa vii, ca toti trei caii sa-ti ramana in cale, s-ajungi pe jos.

- Asa am sa fac! grai Petru voind sa plece.

- Nu te grabi, ca n-am gatit inca. vorbi Sfanta Vineri mai departe. Sa nu

privesti la Zana Zorilor ca ea are ochi care vrajesc si priviri care rapesc mintile. E urata atata de urata incat nici nu-ti pot spune. Are ochi de buha fata de vulpe si gheare de mata. Auzi?! sa nu privesti la ea... Si Dumnezeu sa te aduca intreg si sanatos. fatul meu Petre!

Petru multami de vorba si invatalura si nu se opri mai mult... Unde avea el vreme de a sta cu babele la vorba! Lasa pe Murgul, ca sa pasca se intinse apoi la cale.

Departe... departe... unde se lasa cerul pe pamant, unde stau stelele de vorba cu florile acolo se vedea o roseata cam asa cum e cerul coala in zorile de primavara dar mai frumos si mai minunat!...

Acolo era cetatea Zanei Zorilor.

De aci pana acolo, de acolo pana aci, nu era alta decat iarba si flori... si apoi nu era nici cald, nici rece nici luminos nici in-tunec, ci asa cumva intre ele... cum e coala pe la Sfântu Petru cand te scoli ca sa mani vitele la turma... Petru numai de un drag umbla prin tara asta placuta...

Cat a mers Fat-Frumosul nostru asa. aceea nu se poate spune cu vorba omeneasca fiindca intr-aceasta tara n-a urmat zilei noaptea si noptii ziua, erau pururea zori cu vant moale si racoros, cu soarele ascuns si lumina de jumatate; imparatia noptii si a zilei se incepea numai de la casa Sfintei Vineri.

Dupa mult mers si lunga calatorie. Petru vazu zarindu-se ceva alb printre roseata cerului... Cu cat se apropia mai mult, cu atata ceea ce vedea se desfasura mai tare naintea ochilor lui. Asta era cetatea... Petru privi... privi... Rasufla apoi o data cu greu, ca omul care gandeste "Doamne multumescu-ti!

... Dar si-frumoasa era cetatea asta!...

Niste tumuri ? nalte... ? nalte... pana dincolo de Imparatia Norilor, niste paretii albi ca ghiocii si ridicati mai sus decat cum sta soarele la pranzul cel mare, un acoperis de argint dar cum de argint?! Asa ca nici nu stralucea in fata soarelui, si ferești... tot din aer tors cu multa maiestrie si tesut in gherghet de aur intunecos... Peste toate astea se jucau apoi razele vesele ale soarelui cum se joaca vantul cu umbra crengilor coala primavara cand se misca de lenes ce este.

Petru stete uimit in loc, ca sa se poata minuna de atata frumusetă ingramadita.

Mult n-a putut sa stee ca i-a fost degraba: descaleca dara, lasa caii, ca sa pasca pe iarba cea plina de roua, isi lua fluierasul precum i-a fost zis Sfanta Vineri, zise o data "Doamne ajuta" si pleca la lucru cel mai mare. Abia merse asa singur, pe jos o cale cam de trei azvarlite bune, pana ce si dete de un nazdravan adormit de dulceata fluierasului. Acesta era unul dintre pandarii jurului cetatii Zanei Zorilor... Oare Doamne cum a putut creste atat de lung?

Cum s-a putut intrupa atata de puternic?

Cum statea asa culcat pe spate. Petru incepu sa-1 masoare cu pasii... Nu voiesc sa spun minciuna!... a fost lung, foarte lung; atata de lung a fost incat Petru rasufla o data cu greu cand ajun-se de la picioare la cap... nu stiu acum cu de-a buna seama... de obosit, ori de uimit: nu e luna la rasarit atata de mare, cat era ochiul nazdravanului. Apoi barem daca ar fi fost si acesta ca la alta lume. dar era tocmai in mijlocul fruntii... Asa era ochiul!... Cum au putut apoi celelalte sa fie!... Petru voinic de voinic, dar zau! el multumi lui Dumnezeu fluierasului si Sfintei Vineri, cum ca n-a dat de rau cu acest om neom si pleca cu incetul mai departe.

Asa, cam cat merge omul pana ce-i vine sa se aseze la racoare mai merse Petru pana ce dadu de alte lucruri si mai grozave... Niste balauri tot cu cate sapte capete erau intinsi la scare si adormiti adanc, cand pe de-a dreapta, cand pe de-a

stanga... Cum au fost acesti balaouri, aceea n-o mai spun: stie anume toata lumea ca balaourii nu-s treaba de gluma si de ras... Asta era a doua paza a imprejurului de curte... Petru trecu cam cu fuga nu stiu acuma de graba ori de groaza...

Nici n-ar fi tost insa minune daca s-ar fi ingrozit!

Balaurul e balaurl!!

Acum ajunse Fat-Frumos la un rau...

Sa nu gandeasca insa nimeni ca acesta ar fi fost rau ca toate raurile... Nu apa ci lapte curgea aici nu peste nisip de piatra, ci peste pietre scumpe si margaritare.... si nu curgea lin sau repede, ci lin si repede deodata cum curg zilele omului fericit... Acesta a fost raul, care curge jur imprejur pe langa cetate... tot curge... tot curge... fara a mai sta fara a mai merge mai departe.

Pe marginea raului dormeau tot cam de o saritura unul de altul niste lei inghierati... Ce lei insa! Cu parul de aur si pe dinti si gheare tot cu ferecatura... Acestia erau paza raului... Dincolo de cea parte de rau era o gradina frumoasa... foarte frumoasa... cum nu poate fi decat la Zana Zorilor. Pe mal tot flori din flori, pe flori domieau dulce si lin tot zane din zane care de care mai frumoase, mai vrajitoare si mai dulce la fata...

Petru nici nu cuteza ca sa priveasca intr-acolo.

Fat-Frumos se intreba acuma cum sa treaca peste rau. Raul era lat si adanc, si peste rau numai o punte, asta insa cum nu mai sunt putine in asta lume. Dmcoace si dincolo pe un mal si pe altul, tot cite o frunte de punte pazita tot de cate patru lei dormitori. Puntea insa? peste punte nu poate trece suflet de om... O vezi cu ochii dar simti golitate cand calci cu piciorul pe ea... Cine stie din ce o mai fi fost sj asta facuta! Doar chiar din un pui de nor?

Destul ca Petru ramase pe tarmul raului. Sa treaca? nu poate. Sa inoate? nu e treaba. Ce sa faca dara?!

Hai! Sa nu fie grija de Petru! Cu una cu doua el n-o sfarses-te! se intoarce indarat pana ce ajunse la nazdravanul cel mare. Ce va da targul si norocul gandi in sine, sa stam dara si la vor-ba! "Scoala voinice!" striga apoi pe nazdravan tragandu -l de maneca surtucului. Cand nazdravanul se destepta din somn intinse palma dupa Petru... asa ca si cand vrei sa prinzi o musca.

Petru sufla in fluieras... Nazdravanul cazu iarasi la pamant.

Asa-l trezi si adormi Petru de trei ori una dupa alta, adica de trei ori l-a trezit si de trei ori l-a adormit... Cand fuse ca sa fie de a patra oara. Petru isi dezlega naframa de la grumazi, lua degetele cele mici ale nazdravanului si le lega cu ea laolalta, scoase sabia si prinzand pe nazdravan de piept mai striga o data: Scoala voinice! Vazandu-se nazdravanul atat de rau batjocorit.

- Ei, zise catre Petru nu te lupti in lupta dreapta! Stai la lupta daca esti voinic!

- Mai asteapta oleaca! Mai nainte am o vorba cu tine, grai Petru... Jura ca ma vei trece pesle rau, si atunci te las sa vii la lupta. Nazdravanul facu juramant si Petru-l lasa sa se scoale.

Cand nazdravanul se simti desteptat se repezi la Petru ca sa-1 turteasca c-o lovitura... si-a aflat insa omul!

Nici Petru nu era de ieri de alaltaieri, si el se repezi voiniceste. Trei zile si trei nopti se lupta. Nazdravanul dete cu Petru de intra pana la genunchi in pamant; Petru dete cu nazdravanul pana in brau; iara dete nazdravanul pana la piept. Si mai in urma Petre pana in grumazi!

Cand nazdravanul se simti asa stramtorat:

- Lasa-ma striga inspaimantat lasa-ma ca ma dau batut!

- Treci-ma peste rau? intreba Petru.
- Trec! raspunse cela din gura.
- Ce sa fac cu tine daca iti calci vorba?
- Ucide-ma fa ce vrei cu mine, numai acum ma lasa sa traiesc.

- Asa sa fie dara! zise Petre lua dupa aceea mana cea stanga a nazdravanului si o lega de piciorul cel drept ii baga naframa in gura ca sa nu strige il lega la ochi ca sa nu vada si porni asa purtandu-l de mana catre rau.

Cand ajunsera la rau nazdravanul pasi cu un picior de o parte, cu altul de alta de rau lua pe Petru in palma si-l puse frumos de cealalta parte.

- Acuma e bine! grai Petru sufla dupa aceea in fluieras si nazdravanul cazu de-a lungul pe malul raului.

Asa trecu Petre raul. Cand zanele cele ce se scaldau in lap-tele raului auzira sunetul fluierasului lui Petru ele cazura somnoroase iesira din lapte si adormira pe florile de pe mal. Asa dormind le afla Petru cand se cobori din palma nazdravanului...-Nici nu cuteza sa stee multa vreme la ele... Frumoase erau. doamne! Cum putea apoi sa fie insasi Zana Zorilor? Sau doara ea e cea mai urata dintre cele frumoase? Fat-Framos nu se intreba mult, ci porni, ca sa vada.

Cand intra in gradina, incepu a se minuna din nou. Cat a umblat si patit atata frumusetate n-a mai vazut...

Lasa ca arborii erau tot cu craci de aur ca-izvoarele curgeau mai limpede decat roua ca vanturile se miscau cantand si florile vorbeau vorbe dulci si frumoase dar Petru mai mult se mira de aceea ca in intreaga aceasta gradina nu era nici o floare desfacuta ci numai boboci... Parca aici a fost stat lumea locului si era sa fie pururea tot primavara... Oare cand vor inflori florile acestea, daca n-au avut vreme sa infloreasca pana acum? si daca n-au inflorit pentru ce?...

Asa se intreba Petru. asa si inca si intr-alt chip, in calea lui catre cetate... Nimic nu-i statea in cale; nimic nu-i oprea gandirea: toata lumea dormea; zanele de pe la izvoare pasarile de pe crengi caprioarele dintre lufisuri si fluturii de langa flori. Toate erau duse de fluierasul lui Petru. Chiar nici vantul nu se mai juca cu frunzele, nici razele soarelui nu mai sorbeau roua de pe iarba si raurile incetara de a mai curge... Singur Petru era treaz. Petru cu gandurile sale si Petru cu mirarea gandurilor sale. Ajunse la curte. Jurimprejurul curtii se intindea un ierbis frumos si des un ierbis ce fugca ca vantul. Poarta era in frunte o poarta tot din flori si alte lucrari frumoase. Pe sub poarta si pe langa, poarta iarasi flori, care de care mai frumoase incat lui Petru i se parea ca umbla pe nouri cand calca pe ele. Pe de-a dreapta si pe de-a stanga dormeau zanele ce au fost sa pazeasca intrarea in curte. Petru privi in toate laturile, mai zise o data "Doamne ajuta" si intra in cetate.

Ce a vazut Petru intr-aceasta curte, aceea nici n-o mai spun, stie doara toata lumea ca curtea Zanei Zorilor nu poate fi ceva lucru de rand. Jur-imprejur zane impietrite pomi cu frunzele de aur si cu florile de margele si pietre scumpe, stalpi de raze de soare si netezi ca si paltinul trepte lucii si moi ca si culcusul fetelor de imparat si un aer plin de miros dulce si adormitor...

Nici nu voiesc sa spun, ca numai grajdul in care stau caii Sfantului Soare, era mai frumos decat cetatea celui mai mare imparat din lume... Asa era asta la Zana Zorilor si nici n-ar fi putut fi altfel... Cum sa fie doara? Petru se sui pe trepte si intra in cetate... Cele dintai douasprezece odai erau din panza altele douasprezece din matase. Urmara apoi douasprezece de aur. Petru trecu cu iuteala prin toate patruzeci si opt; aici afla pe Zana Zorilor intr-a patruzeci si noualea care era cea mai frumoasa dintre toate.

Asta casa era lunga, lata, nalta, ca si o biserica din cele mai frumoase... jur-

impresur paretii erau acoperiti cu fel de fel de matasuri si alte lucruri minunate; pe jos, pe pamant, pe unde umblai cu picioarele, era nu stiu ce stralucitor ca oglinda si moale ca perina si... mai erau acum tot felul de lucruri frumoase. ca la Zana Zorilor adeca... Unde va fi doara fraums, daca nu aicea!.. Cum zic, lui Petru i se opri rasuflarea. cand vazu ca se vede ii mijlocul atator lucrari asa grozav de frumoase...

In mijlocul acestei biserici, sau ce era vazu Petru fantana cea vestita pentru care a venit el atata lume de pe pamant... (fantana ca toate fantanile si nimic mai mult!... Te miri cum a si rabdat-o Zana Zorilor in casa ei!... Avea niste doage din mosi stramosi. Bag seama, a fost lasat ca asa sa ramana!... si acum ar trebui sa spun o vorba mare!... Langa fantana era chiar Zana Zorilor aievea asa cum era!

Era doamne un leagan de aur si... numai Dumnezeu stie de ce inca, destul cum ca era frumos, aici in leagan dormea Zana Zorilor pe perini de matasa umplute cu suflare de vant de prima-vara... Nici nu era frumoasa... Dar de unde sa si fie!... N-a zis doara Sfanta Vineri ca are fel de fel de lucruri urate si ingrozi-toare? Ce sa mai lungim doara vorba? Poate ca Sfanta Vineri a avut dreptate. Poate sa fie!... Destul cand Petru privi la ea asa cum dormea in leagan el stete cu sufletul amortit si nu sufla mai mult in fluierasul eel vrajit... Era incremenit de minunat ce se minuna... Ba! frumoasa era,... frumoasa!... Mai frumoasa decat chiar cum ti-ar parea ca ar fi sa fie Zana Zorilor... Mai mult nu vreau sa zic!...

Pe de-a dreapta si pe de-a stanga leaganului donneau cate douasprezece zane din cele mai alese. Bag sama au adormit leganand pe imparateasa lor... Petru nici nu le vazu de privit ce privea la Zana Zorilor, pana ce nu tresarira toate din somn, cand nu mai auzira fluierasul... Petru... tresari dara si el... si incepu a canta din nou in fluieras... Iarasi adormi lumea, si Fat-Frumos pasi cu trei pasi mai inainte.

Intre leagan si fantana era o masa, pe masa un colac alb si moale, framantat cu lapte de caprioara, si un bocal de vin rosu si dulce ca visul de dimineata... Acesta era colacul puterii, si celalalt vinul junetei...

Petru privi o data la colac, o data la vin si o data la Zana Zorilor, se apropia dupa aceea cu incetul, pasi doi pasi catre leagan, masa si fantana.

Cand Petru ajunsese la leagan, isi pierdu mintile si nu se mai putu rabda si saruta pe Zana Zorilor... Zana Zorilor deschise ochii si privi la Petru cu o privire incat el isi pierdu mintile inca mai tare...

Sufla dupa aceea in fluieras, ca Zana Zorilor s-adoarma; lua cununa cea de aur si o puse pe fruntea Zanei Zorilor; lua o bucatura din colacul de pe masa. bau o inghititura din vinul intineritor... si iarasi saruta si iarasi lua o imbucatura, iarasi bau o in-ghititura... Asa de trei ori una dupa alta... de trei ori a sarutat pe Zana Zorilor de trei ori a imbucat din colac si de trei ori a gustat din vin... Dupa aceea si-a umplut ulcioarele cu apa din fan-tana si a pierit cum pierе vestea cea buna. Cand Petru ajunsese in gradina, dete de o lume cu tolul noua...

Florile erau flori; bobocii se desfacusera; izvoarele curgeau mai repede; razele soarelui se jucau mai vesel pe paretii cetatii, zanele aveau mai multa placere in felele lor. Toate aceste din trei sarutari... Cum a intrat Petru asa a si iesit: printre zane si flori pe palma nazdravanului, printre lei, balauri si nazdravani... Cand fu apoi in scara privi o data indarat si vazu ca lumea in-treaga s-a pornit in urma lui... Hei! dar si-au dat de om! Nu ca vantul, nu ca gandul nu ca dorul, nu ca blestemul, ci mai repede cum trece fericirea s-a fost lasat Petru pe cale... Goana ramase indarat si Petru sosi pe jos la Sfanta Vineri.

Sfanta Vineri stia ca Petru o s-ajunga, din ranchezatul Murgului, care din cale de trei zile simti apropierea stapanului sau: ii iesi dara in cale cu colac moale si cu vin rosu.

- Bun ajuns. Fat-Frumos
- Buna ziua, sora sfanta!

Petru-i dete ulciorul cu apa de la fantana Zanei Zorilor. Sfanta Vineri-i multumi frumos. Mai vorbira apoi cateva cuvinte despre calea lui Petru despre curtea Zanei Zorilor si despre frumusetea sorei Soarelui si Petru puse saua pe Murgul. ca zau! el nu prea avea vreme de pierdut... Baba Vineri asculta cand cu dulce cand cu amar cand cu drag, cand cu necaz: vazand apoi cum ca Petru va sa mearga ii pofti sanatate si noroc.

Petru nici nu stete pana n-ajunse la Sfanta Joie. Aici se cobori de pe cal si intra; precum a tost vorba sa fie.

Nici la Sfanta Joie nu se prea opri zise "buna ziua", mai facu o vorba scurta si lua "sanatate buna".

- Stai! sa-ti mai spun una mai nainte de a porni in cale zise Sfanta Joie cu grija.

- Sa-ti ai grija de viata; sa nu legi vorba cu om sa nu mergi iute, grabit; sa nu iei apa de la mana; sa nu crezi la vorba si sa fugi de buze dulci.

Sa te duci cum ai venit... Calea e lunga lumea e rea si tu ai la tine lucru mare!... Asculta dar de mine iaca-ti dau o naframa; nu e de aur nu-i de argint nici de matasa nici de margele; e de panza nesadita, sa o porti ca e vrajita... Cine-o poarta, pe acela fulgerul nu-l ajunge sulita nu-1 patrunde sabia nu-1 taie si gloantele sar de pe trupul lui.

Asa grai Sfanta Joie. Petru primi si asculta; se lasa apoi cu Murgul in vant si se duse... se duse... cum se duc adica Fetii-Fru-mosi cand ii mana dorul de casa.

La Sfanta Miercure Petru nici nu se mai cobori de pe cal, ci zise "buna ziua" din spatele calului si mana mai departe.

Intr-o buna vreme ii veni cutia cea vrajita in minte si vrand sa auda veste din lume; o scoase din teaca. Nici nu o scoase bine, nici nu o deschise cum se cade, pana ce si incepu a vorbi ce vorbea de acolo din ea.

- S-a suparat Zana Zorilor pentru ca i-ai furat apa... S-a suparat Sfanta Vineri pentru ca i s-a spart ulciorul... S-au suparat fratii tai Florea si Costan pentru ca le-ai luat imparatia.

Petru incepu a rade cand auzi de atata suparare. Nici nu stia ce sa intrebe mai inainte.

- Cum a spart Sfanta Vineri ulciorul?
- De bucurje ce i-a fost a inceput a juca si a cazut cu ulcior cu tot.
- Cum am luat eu imparatia de la fratii mei?

Cutia incepu acuma a spune ca fiind imparatul batran si orb de amandoi ochii. Florea si Costan s-au dus la el si au cerut ca sa imparta imparatia intre dansii. Imparatul le-a spus ca numai acela va imparti tara. care va aduce apa de la fantana Zanei Zorilor. Intelegand fratii lucrul mersera la Baba Birsa si asta le spuse ca ai fost ai facut si ai pornit, ca sa vii.

Fratii se sfatuira si acuma au pornit in calea lui Petru, ca sa-1 ucida, sa iee apa de la el si sa imparateasca peste tara.

- Minti cutie spurcata! striga Petru manios cand le auzi toate acestea, si dete cu cutia de pamant, incat crapa in saptezeci si sapte de bucati.

N-a mai mers mult pana ce si vazu nourii din tara sa, simti suflarea vanturilor de acasa si zari din departare pe ici colea cate un munte de pe marginile tarii... Petru stete in loc ca sa vada mai bine, ca-i parea ca nu e adevarat ce-i parea.

Era sa treaca peste puntea cea din marginea imparatiei cand vazu c-aude ceva din departare... asa ceva ca si cand ar striga un om, si ca si cand 1-ar striga chiar pe

el dupa nume

- Mai Petre! Voi sa stea in loc.

- Mergi! mana! striga Murgul. Nu e bine sa stai!

- Ba nu! stai! sa vedem ce e cine si pentru ce? Sa dam fata cu lumea.

Petru zise si suci fraul Murgului.

- Ei Petre! Petre! Oare cine te-ainvatat sa stai?... Oare n-ar fi mai bine sa te pleci la sfatul Murgului?... Asa e lumea n-ai ce face!

Dupa ce se intoarse vazu, doamne, pe cine vazu! pe frate-sau Florea si pe frate-sau Costan... Amandoi erau si impreuna se apropiau catre Petru... Petre! mergi! mana! Sau nu ti-a zis Sfanta Joie sa nu legi vorba cu om? Sau nu stii ce veste ti-a dat cutia Sfmtei Miercuri? Fratii veneau cu vorba buna si cu buze dulci... Si Sfanta Joie a fost zis... Petre! Petre!... ai uitat, ce-a zis?!... Cand Petru vazu pe fratii sai cei dulci zbura din spatele Murgului la ei in brate Doamne! Dar cum sa nu zboare! De cand n-a vazut el fata de om? De cand n-a auzit vorba pamanteasca ?

Si a curs vorba cum curge intre frati. Petre era vesel si fericit. Florea si Costan erau buni la vorba si dulci la buze... Singur Murgul era trist singur el isi lasa capul la pamant.

Dupa ce fratii vorbira multe de imparatul batran, de tara si de calea lui Petru Florea incepu a-si increti fruntea.

-Frate Petre! Lumea e vicleana! N-ar fi mai bine ca sa ne dai noua apa ca s-o ducem noi? grai fratele. Tie-ti iese unul in cale, iara pe noi nimeni nu ne stie, de unde venim, unde mergem si ce ducem.

- Da! da! grai Costan, Florea vorbeste bine. Petru clatina o data... de doua ori din cap si spuse fratilor sai treaba cu naframa. Fratii cei doi vazura acum ca pentru Petru nu este decat o moarte. Florea incepu dar a bate saua ca sa priceapa iapa.

Cam de vreo trei azvarlite d-acelea era o fantana cu apa limpede si rece.

- Nu ti-e tie sete mai Costane? grai Florea tragand o data cu ochiul catre Costan.

- Da! raspunse Costan. pricepand ce si cum ar trebui sa fie. Hai, frate Petre sa ne stamparam o data setea si apoi sa pornim cu Dumnezeu. Noi vom merge in urma ta si te vom pazi de necaz si primejdie.

- Nu merge Petre!... Nu merge ca nu dai de bine!... Murgul necheza o data... Hei! Dar Petru nu l-anteles.

Ce s-a intamplat dupa aceea!? Ce sa se intample? Nimic nu s-a intamplat!...

Fantana era lata si adanca...

Fratii pornira cu apa catre casa ca si cand ei ar fi adus-o chiar de la Zana Zorilor.

Murgu mai necheza o data asa de turbat si de dureros incat se infiorara si padurile... fugi pana la fantana... si stete impietrit de durere.

Asa fuse treaba cu Petru cel voinic si Fat-Frumos viteaz! Bag sama asa i-a fost ursita, ca s-ajunga in ceas rau!

La curtea imparatului se facu ospat si veselie mare. Merse vestea in tara, cum ca feciorii imparatului Florea si Costan au adus apa de la fantana Zanei Zorilor.

Imparatul se spala cu apa pe ochi si vazu, - cum om inca n-a mai vazut... Era in casa imparatului pe dupa cuptor un vas cu curechi; in doaga acestui vas sedea un vierme: imparatul il vazu prin lemn, asa vedea de bine.

Dupa ce imparatul imparti tara intre feciorii sai cei voinici se retrase in curtea sa cea mare, ca sa-si traiasca zilele batranetelor in pace.

Asa se sfarsi treaba cu apa de la fantana Zanei Zorilor: Tara facu un ospat de trei zile si trei nopti si se puse iarasj la lucru ca si cand nici nu s-ar fi intamplat

nimic.

Dupa ce Petru se departase de la leagan iese din casa si curte... dupa ce sunetul fluierasului nu se mai auzea. Zana Zorilor isi veni in fire, deschise ochii, ridica capul si privi in toate laturile cautand nici ea singura nu stia ce... Ce a fost? intreba pe de jumatate inca prin vis. Cine?

I se parea, cum ca a vazut ceva prin vis ba chiar aieve... ceva dulce, placut, o frinta... ca si cand ar fi omeneasca, insa mai putemica in privire, mai altfel decat ceea ce a fost vazut pana atunci...

- Nu stiti voi ce a fost?... Ati vazut si voi?... Sau ati dormit?... Ati visat? asa le intreba Zana Zorilor pe zane... si se intreba pe sine insasi... li parea ca de cand a vazut ce-a vazut chiar nici sufletul sau nu mai e tot acela... si nimenea nu-i raspundea. toata lumea statea uimita.

Vazu cununa...

- Ce cununa frumoasa!... Cine oare a cules florile din ea? Cine oare le-a impletit in cununa? Si cine oare a adus aici cununa si a lasat-o la mine pe leagan?! Zana Zorilor se intrista!

Vazu painea pe masa... Lipseau din ea trei bucatele; una de-a dreapta, una de-a stanga si una din mijloc.

Din vinul junetei lipseau asemenea trei inghitituri: una de deasupra una din fund sj una din mijloc... A trebuit sa fi fost cineva aicea... Zana Zorilor se intrista inca mai tare; ti parea ca o doare ceva, si nu stia ce si unde...

Apa din fantana era tulbure... Apa! apa a dus cineva de aici!... Zana Zorilor se supara.

Cum a putut intra cineva fara veste?!

Unde e paza cea aspra? Nazdravanii? Balaarii? Ce au facut leii ferecati?! Si zanele? Si florile? Si soarele?... Nimeni n-a pazit? Nimeni n-a fost la locul sau?!... Zana Zorilor se supara pe deplin.

- Le, zmei, balauri, nazdravani, porniti, goniti, ajungeti, prindeti si aduceti porunci Zana Zorilor in supararea ei cea mare.

Porunca suna si toata lumea se puse in miscare.

Petru s-a fost insa intins la fuga incat nici razele soarelui nu-l puteau ajunge.

Toti venira tristi toti adusera vesti triste. Petru a fost trecut peste marginile Imparatiei Zorilor unde intreaga paza nu mai avea putere.

Zana Zorilor isi uita acum supararea de trista ce se facu si trimise pe Sfantul Soare ca sa umble in lume sa faca din sapte zile una... sa cerce sa afle si s-aduca vesti.

O zi din sapte zile Zana Zorilor n-a facut alta decat a stat si privit in calea Soarelui, a privit... privit... pana ce au inceput a-i curge lacrimile din ochisori nu stim acum de privitul cel mult ori de durerea si dorul ei cel mare!

Iata-ntr-a saptea zi Sfantul Soare se reintoarce... rosu, trist si obosit...iarasi veste rea!... Hei! ca Petru era unde razele soarelui nu pot patrunde!

Dupa ce Zana Zonlor vazu ca si cea din urma incercare fu in zadar dete porunca aspra in tara: Zanele sa nu mai zambeas-ca, florile sa nu mai miroasa, vanturile sa nu mai miste izvoarele sa nu mai curga limpede si razele soarelui sa nu mai lumineze.

Porunci apoi, ca intre lume si Imparatia Zonlor sa se lase valul cel mare al intunecimii prin care sa nu strabata decat o singura raza de soare, care sa duca vestea-n lume cum ca "pana ce nu va veni acela care a dus apa de la fantana. soarele sa nu se mai miste pe cer".

A mers vestea in lumea cea intunecoasa... oamenii intelesera ca lumina cea

grozava nu e decat pentru lumina ochilor imparatului...

Nimeni nu vedea in lume afara de imparatul; nimeni nu vedea necazurile intunericului decat imparatul. Dete dar fiilor sai Florea si Costan sfat si porunca, ca sa pomeasca, sa mearga si sa mantuiasca lumea de intunerec. Cine a mintit una, minte si a doua; Florea se puse in sa si porni catre Imparatia Zorilor acuma cand Petru a fost curatit calea.

- Vine cineva? intreba cam aspru.

- Vine, raspunsera zmeii, ce stateau paza la punte.

- Cum vine, peste punte ori pe sub punte? Puntea era, - acum stim noi - cum era! Florea trece pe sub punte.

- Voinicul vine pe sub punte! raspunsera zmeii cam in gluma.

- Grijiti de el, neagra va fie lumina! zise acuma Zana si primi pe Florea sa intre.

Pe Florea-1 trecura fiorii cand vazu atata frumusetă.

- Bun ajuns voinice! Tu ai furat apa?

- Sa fie de bine! Zau eu am luat-o.

- Tu ai baut vinul? Florea stete mut.

- Tu ai mancat painea? Florea zise "ba".

- Tu m-ai sarutat? Florea-si uita vorba.

- Na! Oarba-ti fie lumina! Invata-te sa mai minti!

Zise acuma Zana suparata si-i dete lui Florea doua palmi, una pe de-a dreapta, una pe de-a stanga, incat astuia i se intu-necara ochii.

Doi zmei dusera apoi pe orbitul de Florea acasa si treaba se gati.

Porni si Costan in urma fratine-sau.

Porni, ajunse, o pati si reinturna.

In lume nu mai ramase acuma nici o raza de lumina.

Asa ramase lumea intreaga oarba de dragul ochilor unui imparat...

Dupa ce Zana Zorilor a vazut cum ca nu poate afla pe Petru, a chemat la sine pe intreaga tara sa, pe zmei, balauri, nazdravani si lei pe toaie zanele, pe toate florile, pe toti supusii i-a chemat la sine. Chiar si Sfantul Soare a trebuit sa se coboare de pe cer sa desfrane caii de la caruta, sa-i bage in grajd si sa intre la Zana Zorilor... Cand au fost asa toti adunati impreuna, Zana Zorilor nu le imparti mai mult la porunci, ci trista si mustrata cum era, lua ziua buna de la toti supusii sai, le multami pentru iubire si credinta si-i trimise in lume, ca sa mearga sa faca fiecare dupa capul si priceperea sa. Numai doi lei, doi zmei, doi balauri si tot atatia nazdravani opri la sine, ca sa fie cine sa-i pazeasca puntea. Trimise toate zanele in gradina sj lasa, ca sa nu intre-n curte pana ce nu o vor vedea pe ea senina; lasa ca florile sa miroasa d-aici inainte un miros, care imbata orice fiinta omeneasca, ca vanturile sa se miste cantand atata de dureros incat orice suflet omenesc sa planga cand le aude, ca izvoarele sa curga apa amara, si lasa ca soarele pe toata ziua data de Dumnezeu sa arunce cate sapte raze seci in lume.

Dupa ce toate acestea le randui se duse la roata cea mare, pe care era invartit firul traiului omenesc si opri roata de a se mai intoarce si viata omeneasca de a mai curge... Dup-aceea... Zana Zorilor s-ascunse din fata lumii in fundul curtii celei mari, in locul cel mai intunecos si mai neingrijit...

Zmeii, balaurii si nazdravanii iesira-n lume si de rusine ce le era, s-ascunsera in cele mai adanci pustii, pesteri - ca ochiul omenesc sa nu-i mai vada! Lei-si lepadara parul de aur si ferecatura de pe gheare si dinti, si de suparati ce erau se facura salbatici; Zanele s-ascunsera prin gradini; florile, izvoarele si vanturile se supusera vointei Zanei Zonlor, si razele seci. fara caldura si lumina, si astazi se vad

intinse pe cer coala în noptile de vară...

Viata omenească stete locului, și timpul înceta d-a mai curge...

Doi lei, doi zmei, doi balauri și doi nazdravani se pusera paza la punte...

Cat a ramas Imparatia Zorilor astfel, aceea nu se stie si nici nu se poate spune...

A trecut multa vreme asa fara sa fi curs!

A inteles si Sfanta Vineri ca Zana Zorilor s-a separat; raza cea pustie si vantoasele ce cutreierau lumea întreaga i-au fost adus stire de mult... S-a separat de jumatate, iar de cealalta jumatate s-a bucurat: s-a separat pentru ca nu mai putea sa mai priveasca în cautatoare si s-a bucurat pentru ca vedea pe Fat-Frumosul sau cel voinic scapat si pe vecina sa cea frumoasa trista... A mai fost apoi necajita pentru ca i s-a fost spart ulciorul cu apa cea minunata.

Cand Sfanta Vineri vazu insa ca mtunerecul nu mai mcetea-za. lumina nu mai vine, si cand pieri si cea din urma raza de pe pamant zic cand Sfanta Vineri vazu ca Zana Zorilor i-a trecut de gluma ea porunci vantoaselor ca sa pomeasca toate împreuna, sa se izbeasca în valul cel mare de la marginea imparatiei sa-l miste din loc si sa faca ca lumina sa curga în lume.

Vantoasele pornira... care de care mai turbate, care de care mai grozave si mai infricosate,... cum merg adica vantoasele... Ti se parea ca au sa ia lumea cu sine si sa nu se mai opreasca în loc cu ea.

Ajunsera la val... se izbira în el... si cum se izbira?... Valul nu se misca!...

Vantoasele se mai izbira o data.... apoi inca o data... adica de trei ori una dupa alta.

...Si apoi nu se izbira mai mult... vazura cum ca valul sta mai teapan decat pamantul în tatanele sale... Statura cateva clipe locului - rusinate si obosite se intoarsera dupa aceea indarat si inconjura o data lumea în mania lor cea turbata... Ce a fost calea lor?... Acuma-si poate gandi fiecare ce a fost! Bine cu de-a-buna seama-a putut fi! Vai si amar!...

Vantoasele sosira acasa si spusera Sfmtei Vineri cum si ce e cu valul.

Slanta Vineri se supara acuma si de cealalta jumatate: trimi-se vanturile la curtea imparatului ca sa duca lui Petru vorba si sfat: sa mearga sa stea de vorba cu Zana Zorilor si sa faca ce va face, ca sa aduca lumina în lume.

Vantoasele pornira de-a doua oara... acuma ceva si mai incet... mai nepripit... ca si cand pleci adica în treaba buna si la om de naravala... Ajunsera la curte... Petru nu e!...

Vantoasele incepura a se misca mai a strain.

Petru a pierit în cale.

Vantoasele luara curtea din stanga... apoi din dreapta... apoi din mijloc... O intoarsera, sucira, ridicara si arancara pana ce nu se mai alese nimic din ea... Dupa aceea pornira cu vestea despre moartea lui Petru catre coliba Sfmtei Vineri.

- Porniti cu totii în lume; miscati tot ce e de miscat si aflati pe Petru. Viu sau mort mi-l aduceti! porunci Sfanta Vineri dupa ce auzi vestea cea trista.

Trei zile si trei nopti vantoasele nu mai stetera...

De trei ori scoasera copacii din radacini, de trei ori scoasera raurile din cursul lor; de trei ori sfaramara nourii izbindu-i dc stanci; de trei ori maturara fundul marii si de trei ori prapadira fata pamantului.

Toate fura în zadar!... Ele intrara acasa care de care mai obosite care de care mai manioase si mai rusinate.

Numai una n-a sosit inca; vantul cel de primavara, lenes, moale si intarziatic... Unde sa fi ramas?... Toti stiau ca multa treaba n-o fi fost sa faca... Cine stie... de

obosit ce-o fi fost s-a pus undeva la racoare... Nimeni nu-si batea capul cu el.

Iac-o data intr-un tarziu dupa ce toata lumea s-a mai rupt gandul de a mai afla pe Petru, franzele incepura a se misca. Sfanta Vineri simti molatatea suflarii si iese afara.

- Ce veste aduci? intreba pe cea mai draga dintre vantoase.

- Trista e de trista dar buna-i de buna sopti vantul cel tanar. Dupa ce m-am fost obosit de atata cercetare de atata spart si pradare dadui de-o fantana seaca si cugetai sa intru in ea ca scutit de surorile mele sa ma mai odihnesc mai nainte de a porni catre casa.

- Si-n fundul fantanei aflasi pe Petru? striga Sfanta Vineri plina de bucurie.

- Da! si pe Murgul de o parte.

- Dulce-ti fie vorba, dragu-ti fie sufletul, si pururea veste buna s-aduci! zise acum Sfanta Vineri catre vantul cel de primavara, ii porunci apoi ca sa se repeada pana la Sfanta Joie si sa-i spuna ca sa gateasca cu tigaia de aur, ca de Petru nu e bine, sa sara d-acelea pana la Sfanta Miercure, si sa-i spuna ca sa vina la sfanta cu apa vietii.

- Inteles-ai? ii mai zice Sfanta Vineri. Sa fii cu-n picior aici, cu unul acolo! Si pornira cu totii... Sosira cu totii la fantana cea parasita...

De Petru nu era decat os si cenusa.

Sfanta Miercure lua oasele si le incheie laolalta... Nu lipsea nici unul.

Sfanta Vineri porunci vantoaselor ca sa desfunde fantana, s-arunce pulberea in sus si s-adune cenusa lui Petru... Toate se facura...

Sfanta Joie facu foc, culese roua de pe frunze in tigaia cea de aur... si puse tigaia pe foc... Cand apa incepu a fierbe, Sfanta Miercure zise trei vorbe... privi o data catre rasarit, o data catre apus. o data catre mieza-zi. o data catre mieza-noapte. apoi arunca iarba vietii in apa cea fiarta.

Tot asa facu si Sfanta Vineri cu cenusa lui Petru. Sfanta Joie numara dupa aceea, unul, doua, trei si lua tigaia de pe foc.

Din cenusa lui Petru din roua si din iarba vietii s-a fost facut o unsoare mirositoare. Vantul cel de primavara sufla o data peste ea, si unsoarea se slei. Acuma unsera oasele lui Petru cu unsoarea de sapte ori in jos de sapte ori crucis, tot de atatea ori curmezis... si cand fusera gata, Petru sari in picioare... pe de o suta si pe de o mie de ori mai frumos decat cum a fost... pe de o suta si pe de o mie de ori mai voinic si mai falos decat cum a fost!

- Sai pe cal. voinice! zise Sfanta Vineri.

Indata ce Murgul samti pe stapanul sau in spatele sale, incepu a necheza si a scapara din picioare... Era mai viu decat cum a fost candva!

- Unde pomim? intreba vesel.

- Catre casa! raspunse Petru.

- Cum sa mergem?

- Ca blastemul!

Petru multami de vorba si treaba. se intinse apoi la cale si merse... merse..., cum merge adica blastemul.... pana ce ajunse la curtea imparatului. De curte nu mai era decat locul... Nu vedeai urma de om, de la care sa poti auzi o vorba sau o veste... iaca intr-un tarziu Barsa iese din fundul unei pivniti mucezite.

Petru intelese ce e, cum din ce pricina intoarse fraul Murgului si merse mai repede decat cum a venit... Nici nu rasufla pana la Imparatia Zorilor. Cata vreme a trecut, de cand a ramas cum a fost sa ramana trebile-n Imparatia Zorilor, aceea cu vorba si grai nu se poate spune...

Multa vreme a trebuit sa treaca!...

Cand Petru sosi la punte, in scare nu mai erau decat trei raze luminoase sapte calde si noua seci.... celelalte toate le-a fost lepadat cu de-amanuntul... Cand Petru se opri cu Murgul, toala lumea se opri cu el ca sa vada ce va fi sa fie acum.

Zana Zorilor simti, cum ca ceva deosebit trebuie sa fie in apropiere ca-i parea ca tocmai acum s-a desteptat din visul cel ce-a facut-o trista... Ea dorea.... nu stia ce... tocmai ca si atunci...

- Cine vine? intreba cam cu jumatate de gura.

- Tine-te bine stapane! zise Murgul. Petru stranse din pintoni, trase din frau si nici nu se simti pana ce fusese de cealalta parte de punte.

- Voinic vine peste punte! strigara pazitorii ridicandu-si palariile din cap?

Zana Zorilor nu se mai misca din loc si nu mai grai nici o vorba... Ca pe ne vazute sari Petru la ea, a cuprins-o in brate, si o saruta... cum saruta adica Fetii Frumosi pe zanele dragastoase?

Imparateasa Zorilor simti ca simte ce n-a mai simtit... Nu mai vorbi, nu mai intreba ci facu semn ca sa bage pe Murgul in grajdul soarelui si intra cu Petru in casa...

Zanele incepura a zambi vesel; florile incepura a mirosi dulce; izvoarele detera a curge limpede; vanturile se prefacura in cantec de bucurie: roata vietii incepu a se intoarce mai repede decat prisnelul; valul cel negru cazu la pamant si soarele stralucitor se ridica in sus catre ceruri... sus... mai sus decat cum a fost candva .. si-n lume se facu lumina ca fata soarelui incat noua ani noua luni si noua zile oamenii nu vazura nimic de lumina cea infricosata.

Petru merse acasa, aduse pe tatal sau cel batran si pe mama sa cea batrana, facu o nunta incat ii merse vestea-n nouazeci si noua de tari si se facu imparat peste amandoua imparatiile.

Iara fratilor Florea si Costan li se dete lumina ochilor ca sa vada si ei fericirea lui Petru.

Asta a fost. dragii mei cei buni, povestea lui Petru Fat-Framos cu Zana Zorilor din Tara Soarelui.

Petru a trait si a imparatit cu pace si cu sanatate, ... si doara mai impareteste si astazi cu ajutorul lui Dumnezeu.

[Închide fereastra](#)